

(Печат, 12.03.2009)

Често се у српској јавности и политичком животу могло чути и прочитати како је основни проблем Слободана Милошевића био у томе што није на време разумео шта значи пад Берлинског зида. Овом догађају, крајње провинцијално, у Србији се придавао, а придаје се и данас, искључиво идеолошки значај – пад социјализма и пропаст комунистичких партија. У свету, међутим, нити је било нити је данас тако. Теоретичари, историчари и писци (попут Урлиха Бека или Гинтера Граса, на пример) закључили су, сасвим с правом, да се смисао рушења Берлинског зида могао најбоље препознати у покличу уз који је он рушен: „Ми смо народ“, „Ми смо један народ“. Уједињење немачког народа, уједињење Источне и Западне Немачке, европско државно прекомпоновање и нарушавање светске геополитичке ситуације – основни је смисао овог догађаја.

Пад социјализма и разарање СССР-а била је ствар извођења даљих и пројектованих антируских радова Михаила Горбачова као једне од најнегативнијих политичких личности двадесетог века. У време његове владавине и „перестројке“ један мој братственик и часна старина рекао ми је да би „Горбачова требало обесити на врх Хималаја“. На моје питање зашто, стигао је брз и недвосмислен одговор: „Зато што на свету нема више планине“.

ЛЕГИТИМИТЕТ НАРОДНЕ ВОЉЕ

Слободан Милошевић изузетно добро је уочио и оценио процесе који су се одигравали и који су већ трајали у појединим републикама тадашње Југославије. Пратећи ове процесе, правовремено је отпочео са реализовањем државног јединства Србије као матичне републике српског народа. Нашавши се пред разорним последицама антисрпског Устава СФРЈ из 1974. године, Милошевић је приступио легалним и легитимним уставним променама. Обе Скупштине аутономних покрајина, и Војводине и Косова, демократски су изгласале уставне промене којим је Србија постала равноправна југословенска република и јединствена држава. Круна тих промена јесте Устав Републике Србије из 1990. године. Из преамбуле тог Устава, Србија је настала из историјске борбе српског народа за своју државу; по свему другом тај устав био је уста в права и дужности грађанина Србије

. Уставне промене одигравале су се уз присуство и помоћ Савеза комуниста, мада се заправо радило о насушно потребној суштинској ревизији погубних последица наопаке Брозове националне политике препознатљиве по флоскулама наслеђеним од Коминтерне: „најопаснији је национализам најбројније нације“, „борба против великосрпске хегемоније“, „борба против великосрпског национализма“ и „слаба Србија, јака Југославија“.

Нашавши се под притиском дела српске дисидентске опозиције и зачетих политичких опозиционих странака да прво дође до вишестраначких избора, па да тек онда та вишестраналка скупштина донесе нови Устав, Милошевић се није двоумио и државнички се определио за референдум на којем су српски народ и грађани Србије демократски и слободно, огромном већином гласова, одлучили да се прво донесе Устав Републике Србије, а да се тек потом, по слову Устава и закона, приступи вишестраначким изборима. Опозиција у Србији тада ништа од свих ових процеса нити је разумела, нити је желела да разуме, заступајући све време потпуно антидржавне ставове. За опозицију је питање Косова и Југославије било „демократско“ и „реформско“ питање. Добар део опозиције ове ставове је заступао и 5. октобра 2000. године, рушећи Слободана Милошевића. За опозиционаре су Црна Гора и Косово и тада били „демократско питање“. Како се све то завршило, више је него познато. Пошто је за некадашњу опозицију, а данашњу власт, и статус Војводине „демократско питање“, „питање европске регионализације“ и „питање људских права“, а не државно и уставно питање, она, том логиком, не може да сачува ни нашу северну покрајину.

Да влада Војислава Коштунице и Скупштина Србије, уз подршку грађана, нису донели 2006. године нови Устав, ништа не би стајало на путу широкој антидржавној коалицији на реализацији потпуног комадања Србије. Статут Војводине, изгласан у Покрајинској скупштини, уз пресудни утицај и вођство Демократске странке, јасно сведочи о томе.

Део интелигенције, део јавности, и разне политичке групације инсистирале су да се, као у неким другим земљама социјалистичког блока, легалитет и легитимитет промена извлачи из договора за некаквим Округлим столом који би дефинисао правила транзиције из социјалистичког у капиталистички систем и вишестраначје. Уместо лажног легитимитета некаквог Округлог стола и народне референдумске воље, Милошевић се потпуно испрвано одлучио за легитимитет народне воље. У догађајима и искушењима која су следила, и у којима је Устав Србије био стално оспораван, може се само замислити које би погубне последице по српски народ и његову државу имао „легитимитет“ Округлог стола! А тадашњи Устав Србије није био споран ни са становишта легалитета, нити са становишта легитимитета. Баш као и овај данашњи, испречен на путу антидржавним странкама које чине парламентарну већину.

Слободан Милошевић је тада уживао такву подршку и популарност какву у историји никада није имао ниједан српски државник, те је могао потпуно суверено и без икакве бојазни за своју власт да пође и било којим другим путем. То су потврдили и први послератни вишестраначки избори на којима су кандидати Слободана Милошевића освојили 196 од 250 мандата.

Али њему су тада од ових идеолошко-интелектуалистичко-опозиционих идеја били пречи државни разлози. Устав донесен 1990. устројио је Србију као јединствену државу и увео као уставну одредбу „одржавања веза са Србима који живе изван Републике Србије, ради очувања њихове националне и културно-историјске самосвојности“. Све то дешавало се управо у време када су, по новим уставима, у републикама СФРЈ, Срби лишавани статуса „уставотворног народа“ и када су усташке формације припремале геноцид над њима.

ПРОИЗВОЂЕЊЕ ТРАДИЦИЈЕ

Слободан Милошевић је схватио да је падом Берлинског зида отпочео процес уједињавања подељених националних држава и процес прекомпоновања држава, те да ће због идеолошких промена и геостратешког прегруписавања, уз потпуно одсуство СССР-а, доћи и до покушаја рушења Југославије и разарања историјске и борбом стечене тековине да српски народ живи у једној држави. Бивиши председник је учинио све да предупреди негативне последице рушења југословенске државе. При томе, он ниједног тренутка није разматрао питање стварања велике Србије. Да би се сва питања решавала мирним путем, Милошевић је инсистирао на очувању Југославије у пуном или скраћеном облику, у којој заједнички с другим народима живи и српски народ.

Стварајући од Србије и Црне Горе Савезну Републику Југославију, Милошевић није искључивао могућност да тој отвореној државној заједници приступи и БиХ или њени муслимански и српски делови.

Највећи део српске опозиције, у време обављања ових државничких послова, истрајавао је у жестоким нападима на Слободана Милошевића. На челу са тада доминантним, а сада на срећу и по заслуги, потпуно маргиналним и комичним СПО-ом Вука Драшковића, опозиција у Србији нападала је Милошевића што није прави српски националиста каквим су се они представљали. Данас, фалсификујући свој отворени

шовинизам и комунистичке биографије, они говоре о некаквом свом европејству. Тобоже у циљу борбе за српство, организовали су читав низ паравојних формација на челу са окорелим криминалцима. Изузимајући појединачне злочине које су ове „Српске гарде“ чиниле по неким крајевима земље, њихов основни задатак био је изазивање грађанског рата у Србији зарад рушења „Милошевићевог режима“ и верског рата на деловима територије Србије као, на пример, у Санџаку. (Позната је изјава Вука Драшковића из тог времена о „одсецању руке“ сваком оном ко подигне муслиманску заставу. Да је неко држао до озбиљности онога ко је то изјавио, вероватно би и последице биле озбиљније. Овако, нико тада то није узимао за озбиљно. Време је показало да је то био веома заснован став. Онај ко је једном био смешан и неозбиљан, постајао је временом све смешнији и све неозбиљнији. Реч је о пародији комичног).

Све је то обављано под фирмом стварања „српске војске“, насупрот ЈНА. Деветог марта 1991. дошло је до великих и масовних демонстрација у Београду чију су ударну песницу чинили тада највише котирани представници криминалних структура. Био је то покушај насилног преузимања власти који је завршио потпуним дебаклом. Данашње водвиљски-комично слављење овог календарског датума од стране владајућег режима, уз сву ону булументу политички увелих лица, са све сликовницама, није ништа дуго него јадан покушај „произвођења традиције“ у борби против „комунизма“, у борби „за демократију“, и борби „за Европу“. Била је то организована игра против Србије која је свој врхунац постигла реализацијом „отпорашких“, „плишаних“ и „наранџастих револуција“ чији су прави организатори и диригенти били негде другде. Права историја 9. марта и 5. октобра исписана је у архивима обавештајних служби и агенција, као што се већ данас може нашироко прочитати, па и у тексту нашег дописника из Лондона Дејана Лукића у овом броју „Печата“. Таква „плишана“ и издајничка историја пише се и данас у обавештајним центрима, поготово када су Косово, ЕУЛЕКС и Шест тачака о спровођењу Ахтисаријевог плана у питању.

Милошевић и његови најближи сарадници, као актери великих светских дешавања, одлучивали су самостално у Србији, а не у Будимпешти, Пентагону, Гармишпартенкирхену и Ленглију; своје странице о тој борби исписали су у домаћим архивима и повесницама. Лоше оцене и процене о њему и њима исписане се, пак, у страним службама и њиховим испоставама у Србији. Главни „јунаци“ у архивама обавештајних служби и страним испоставама данас чине владајућу политичку структуру Србије.

РАТ НАМЕЊЕН СРБИЈИ

Једна од највећих грешака Милошевића била је велика попустљивост према такозваном „невладином сектору“ који је највећим делом представљао стране непријатељске обавештајне испоставе. Баш као и данас. Но, о грешкама другом приликом, јер су заслуге Слободана Милошевића превелике. Коначно, Милошевић није страдао због својих грешака него због моћних и бескруполозних непријатељских великих сила, потпомогнутих „злом домаћим“.

Користећи Савез комуниста Милошевић је ујединио Србију. Због тога је оптуживан да је комуниста, мада он, иако српски левичар, комуниста у догматском смислу никада није био. Оптуживан је за комунизам од оних опозиционара који су имали више комунистичког стажа него он година. Истина за вољу, Србија тада, бирајући Милошевића, није имала тежак избор. Очигледно је било да је стамболићевско-дражемарковићкој анационалној и несрпској политици одавно истекло време, и да Србија то више није могла да трпи. Лидери других југословенских република толико су навикли на капитулантско и улизичко понашање српских руководилаца на челу са Пером Стамболићем и Дражом Марковићем, да су сваку српску политику која је водила рачуна о интересима Србије доживљавали као српски национализам. Тако је и Милошевић, који је за српску опозицију био лош Србин, за хрватску и словеначку владајућу номенклатуру постао великосрпски националиста. Слободану Милошевићу је, иначе, као човеку и државнику, сваки облик националне неравноправности или националне мржње био потпуно стран.

Према бројним документима и сведочењима, те обавештајним подацима који су последњих година јавно презентовани, Србији је рат био намењен већ на почетку деведесетих година. Према информацијама наших контраобавештајних служби безбедности, НАТО је већ тада разрађивао планове за агресију на Србију. Довољно је показатеља и доказа да је Косово морало бити нека врста детонатора. Војводина, на нешто другачији начин, такође. Данашњи поновни повратак на јавну сцену бирократских СК-вампира из тог времена, на челу са хорор-пародијским ликовима Крунића и Берисављевића, а са свим анτισрпским и противуставних захтевима, јасно сведочи о томе. Милошевић је успео да својом државничком вештином „одмакне“ рат од граница Србије и очува њене потенцијале да би заштитио делове српског народа у Хрватској и БиХ од геноцида који им се припремао.

ДИСЦИПЛИНА САМООКРИВЉАВАЊА

У процесу разбијања Југославије, који се увијено назива и расплет југословенске кризе, Русија је остала без икаквог међународног утицаја. СССР се распадао, а Русија је ушла у сурову транзицију и „демократизацију“. На чело Руске Федерације дошао је

неспособни Борис Јељцин, а на челу министарства спољних послова био је Анатолиј Козирјев, човек у отвореној служби Запада. Свет је у потпуности постао униполаран. Од поратне међународне равнотеже снага није било ни трага. У тим условима деловао је Слободан Милошевић. Да је постојала равнотежа снага и да је Русија представљала значајан фактор ми бисмо сасвим извесно били сведоци и саучесници једне изузетно успешне државне политике и остварења интереса српског народа. На то најбоље указује данашња ситуација када је статус Косова у питању. Оно би одавно изашло из „самопроглашене“ насилне независности у међународно признату самосталност и добило би пуно признање Савета безбедности УН. Основана је тврдња да су понекад у косовској кризи, а нарочито у последњих годину дана, Руси били знатно већи Срби од бројних водећих политичара у Србији. Коначно, српско прихватање ЕУЛЕКС-а, невешто закамуфлирано неким Бан Ки Муновим планом, није озваничено у Савету безбедности УН једино захваљући Русији.

Историји ће припасти у део да оцени да ли Милошевићева исправна политика није довела до успеха због сопствених грешака или због исувише моћних међународних противника. Ако смо свесни да се у те противнике, поред хрватских, муслиманских, словеначких и других шовиниста, могу убројати и такве силе као што су Немачка, Ватикан, Америка и НАТО, одговор се сам по себи намеће. У сваком случају, не постоји нико одговоран ко би могао да оспори право једном народу да се бори за своје угрожене животне интересе и свој опстанак.

После релативног слегања пропагандне прашине, нема ниједног озбиљног историчара или публицисте у свету који би написао или рекао да је Србија изазвала, или да је крива, за почетак рата на просторима бивше Југославије. Сви, од Хобсбаума до Кисинџера, рећи ће да је превремено признавање бивших југословенских република као држава кључни покретач рата. Та се дисциплина самоокривљавања и самооптуживања одржава једино у редовима „другосрбијанаца“ и у Хашком трибуналу. Следствено томе мора се доносити суд и о кривицама Милошевића.

РАСПЛЕТ ЈУГОСЛОВЕНСКЕ ДРАМЕ

Посебно поглавље отворених питања представља и однос Слободана Милошевића према Југословенској народној армији. По свему што је познато, ЈНА није никада био под Милошевићевом контролом. У једном тренутку на суђењу у Хагу, Милошевић је и рекао да би се ствари у Југославији битно другачије одигравале да је војска била под његовом командом. На самом почетку распада Југославије, ЈНА није обавио свој основни задатак да разоружа све паравојне формације и да једноставно борбено

уништи и елиминише све оне који су пуцали на војнике и официре ЈНА. А да се то догодило, после би се одлучивање морало препустити политичарима и другим државним органима да у миру и без оружја разреше спорна питања, постигну или не постигну договор.

Тек од 1997. године, када је Милошевић дошао на чело СР Југославије, може се говорити о његовом командовању, али тада већ Војском Југославије, а не ЈНА. Судећи по хашким критеријумима, само три војна генерала учествовала су у „заједничком злочиначком подухвату“ на Косову. Шта је са другим генералима? Да ли су они бранили отаџбину или је за одбрану отаџбине Милошевић придобио само три највиша официра (и, наравно, велики број часних и храбрих пуковника, мајора и капетана који су се појавили на једном блиставом дефилеу као сведоци пред Хашким трибуналом).

Како је истовремено могуће да се пред Хашким трибуналом појаве као окривљени готово сви министри полиције и бројни полицијски генерали? Да ли је то знак да је Србија ратовала без највећег броја војних генерала или, чак, мимо њих?

Могуће је да се сами корени ових проблема налазе на трагу Прилога (подаци добијени у јануару 2007. године) у књизи историчара Милорада Екмечића „Дуго кретање између клања и орања“, објављене 2007. године. Реч је о преговорима који су тадашњи југословенски државни функционери, војни генерали и министри, водили 1951. и 1952. у Паризу, Лондону и Пентагону са америчким, француским и британским официрима, а у вези са одбраном од могућег совјетског напада на Југославију. Тада је, каже се у једном резимеу, „Југославији одобрена војна помоћ у тенковима, авионима, француска лиценца за производњу млазног авиона, једна милијарда америчких долара за трошкове од 1948. до 1955. и 6,6 милијарди француских франака. Као резултат, Југославија је“, каже се на крају резимеа, „с Турском и Грчком формирала Балкански пакт.“ Тај савез је сматран „додатком НАТО-у, као југоисточно крило Европе“.

Какви су дугорочни интереси ту успостављени и како су се одражавали на војску и расплет југословенске драме остаје тек да се открије и закључи. Можда је управо из тих дубина и даљина и произишло понашање ЈНА у поменутим временима, као и извесни степен неповерења који је Милошевић гајио према војном врху ЈНА. У исто то време он се налазио под притиском националистичких и самоорганизованих паравојних формација. Даља истраживања показате шта је било по среди и шта је Милошевић уопште могао да учини са војним врхом који је затекао на почетку деведесетих година минулог века. Шта је и да ли је и колико могао да учини са таквом генералском структуром над којом вероватно никада није успоставио команду?

МОТАЊЕ ОКО ВЛАСТИ

Пратећи данашњу антимилошевићевску пропаганду наших властодржаца и њихових пропагандиста мора се поставити читав низ питања.

Уврежен је став да су данашњи неуспеси и порази српских политичких лидера само последица лоше Милошевићеве политике. Па, ако је већ тако, зашто онда то што данас отимају не отеше Слободану Милошевићу? Како то да после агресије НАТО-а на Србију Савет безбедности УН донесе Резолуцију 1244. којом гарантује територијалну целовитост и сувереност Србији, а данашње власти све то под лаким пристиском напустише? Што Милошевићу не понудише уместо Резолуције СБ, ЕУЛЕКС који треба да спроводи законе „државе“ Косово? Све то су мале преваре које се бесрамно шире. Данашњи минорни политичари, данашњи „на високо подигнути сутерени“ оговарајући Милошевића не могу бити бољи.

Ово што се данас дешава на Косову и око јужне покрајине, резултат је, једноствано речено, „способности“ и „одговорности“ наших политичара који су на власти, или се мотају око ње већ готово једну деценију.

Како неко ко је нормалан може да поверује да је стварање војвођанске државе у држави резултат Милошевићеве политике? Како неко нормалан може да поверује да је било немогуће све до почетка ове године не приметити домаћу и светску економску кризу, а истовремено оптужити Милошевића што није предвидео све потезе Међународне заједнице и кршење свих принципа Међународног права, ратове и агресију? Да ли неко ко је имало нормалан може поверовати да је инфлација из 1993. године резултат „грешака монетарних власти Србије“, а не санкција и ратова у окружењу? Како је могуће да неко после силних пропагандних крвавих, добро режираних и синхронизованих инсценација на Маркалама и улици Васке Мискина у Сарајеву, или у Рачку на Косову, прихвати здраво за готово као грех српских власти инсценирано паљење америчке амбасаде у Београду 21. фебруара прошле године на великим демонстрацијама „Косово је Србија“, поводом проглашења самосталности Косова.

НИКО НЕ СМЕ ДА НАС БИЈЕ

Колико јуче видели смо како албанска полиција на Косову пребија српске жене и мушкарце у Шилову. Туче их зато што се буне јер им косовске власти, у циљу етничког чишћења, не дају струју десет дана. Да ли је сећање на Милошевића сметало тој булументи српских политичатра на власти да кажу: „Нико не сме да вас бије“! Да каже речи које је одлучно и потресен изрекао Милошевић на Косову Пољу, и да те речи спроведе у дело. Од ових данас таква дела не очекујемо, али они од страха не прозборише ни реч. Немају времена ангажовани су на промоцији сликовница поводом годишњице 9. марта и успаљеном борбом за права хомосексуалаца. Њима су та права ближа и дража и преча од елементарног права на живот српског народа на Косову!

Неоспорне тековине државне и националне политике Слободана Милошевића јесу

- (1) остварено државно јединство Србије јасно уобличено Уставом Републике Србије;
- (2) одлучна борба против свих покушаја изазивања грађанског рата у Србији;
- (3) „одмицање“ рата намењеног Србији на самом почетку деведесетих;
- (4) очување затечене националне структуре на територији државе Србије кроз све време југословенске кризе;
- (5) Србија је захваљујући Милошевићевој политици била и остала једина мултиетничка држава на територији бивше Југославије;
- (6) заштита српског народа од геноцида у Хрватској и БиХ и несебична помоћ Србије свих ратних година;
- (7) стварање СРЈ као отворене државне заједнице Србије и Црне Горе;

- (8) мир у БиХ и Дејтонски споразум којим је дефинитивно призната Република Српска;
- (9) борба за Косово као дела Србије, и то свим легалним државним средствима и Резолуција 1244. којом се гарантује територијална целовитост Србије;
- (10) ништа од државне и друштвене имовине Милошевић није приватизовао и распродао, а његов закон о приватизацији био је једна врста правичне социјалне реформе.
- (11) кроз Србију је у годинама југословенске кризе безбедно прошло или је збринато преко милион избеглица разних националних припадности.

Па сада, нека читаоци и генерације које долазе упореде данашње властодршце са Милошевићем и његовом државничком политиком. Последњих десет година Србија је живела превасходно од продаје и пљачке онога што је „режим Слободана Милошевића“ сачувао и после бомбардовања обновио. Данашња борба против мртвог Слободана Милошевића донекле је, ипак, разумљива. Они који су га јуче оспоравали, или то чине и данас, веома добро знају да ће бити мала фуснота у приповестима о државничким данима Слободана Милошевића. Оно што су радили и данас раде, јесте битка за фусноту која ће доказивати да је и њих ту негде било, негде у шипражју поред магистралног тока историје.

ВРЕМЕ ОБМАНА И ОПАДАЊА

Понајвеће „историјске заслуге“, бруку и срамоту понеће они који су из затвора киднаповали Слободана Милошевића и за новчану награду га изручили Хашком трибуналу. Пред Хашким скупом, гломазном и монструозном машинеријом, Милошевић се нашао потпуно сам. Као у бројним приповестима и бајкама у којима се усамљени јунак бори против стоглавих аждаја и змајева и – јуначки побеђује. Тако је и Слободан Милошевић у правом смислу те речи растурио Хашки трибунал и показао и његову сваковрсну наказност и антисрпску функцију. Рушио је и обесмишљавао једну по једну исконструисану оптужбу. Одустајало је и тужилаштво од оптужби коју још једино јадно и бедно у Србији понављају.

Том у основи стидљивом и несуклетном човеку, који се на власти понашао нехотино и господски у односу на најгоре и најниже нападе на себе, није било могуће наметнути ситуацију у којој би и једног свог сарадника поменуо као кривца, и тако потражио алиби за себе. Све лажне оптужбе прихватао је на себе и једну по једну рушио и обесмишљавао.

Био сам пет пута у Шевенингену за време његовог тамновања и сваког пута могао сам видети огромно поштовање и уважавање које су према њему показивали и затворски чувари и сам управник затвора. Носио је у себи неку надмоћ и зрачио ауторитетом који није више почивао на његовој функцији, на коју се никада ни јавно ни приватно није позивао. Вероватно је никада није ни изговорио. „Ја сам Председник Србије“. Знало се да је он то био и остао.

Од хашке ликвидације и његове сахране прошле су тек три године. Доћи ће време када ће та прича бити истинито и тачно испричана. Тада ће се обелоданити ко то није дао и дозволио да се нађе било какав кров за Милошевићеве посмртне остатке, и ко је, како и шта чинио да осуклет да та сахрана буде оно што је била народна сахрана. И, наравно, да се јасно каже ко се томе супротставио и помогао да сахрана последњег великог српског државника прође достојанствено.

Када се неком од данашњих властодржаца омакне нека храбра и поштена државничка реч, одмах се кербери страних антисрпских интереса, Хашим Тачи и домаћи пропагандисти и евроунијати, устреме на њега са упозорењем да је то „наставак Милошевићеве политике“. И онда крене непотребно правдање и доказивање да то није никаква „милошевићевска политика“.

Господо властодршци – не морате се првадати. Свако зна да ви немате никакве везе са Милошевићевом политиком! Нисте ви ни налик њему. То свако зна и види. Нема тога који би то озбиљно помислио. Они се то са вама спрдају. „Ложе вас“, како би рекли млади. А наши министри ионако раде све „што воле млади“.

У Србији је прошло време борбе за националне интересе. Време обмана је сменило време борбе. Ово данас је време маркетинга и самозаваравања. Време опадања. У таквим временима нема места за Слободана Милошевића, али има за лажне царе попут Шћепана Малог.

Пише: Милорад Вучелић
понедељак, 23 март 2009 15:55

Својој књизи разговора са Де Голом, Андре Малро је дао наслов „Храстови које обарају“. Подстицај су ми били стихови Виктора Игоа: „О,какав суров звук у сутон стварају/Храстови које за ломачу Хераклову обарају“. Такав звук чујемо и када се на трогодишњицу његове смрти суочавамо са судбином Слободана Милошевића.

На власти у Србији данас нису прави Милошевићеви ривали и противници. Неки нису ни у животу. И због тога се не можемо отети утиску да би се на његовом лицу могао запазити и иронични смешак упућен нама којима данас у Србији владају лажни, другоразредни и вајни „борци“ против његове власти, а у спреси са његовим лажним и тобожњим следбеницима.